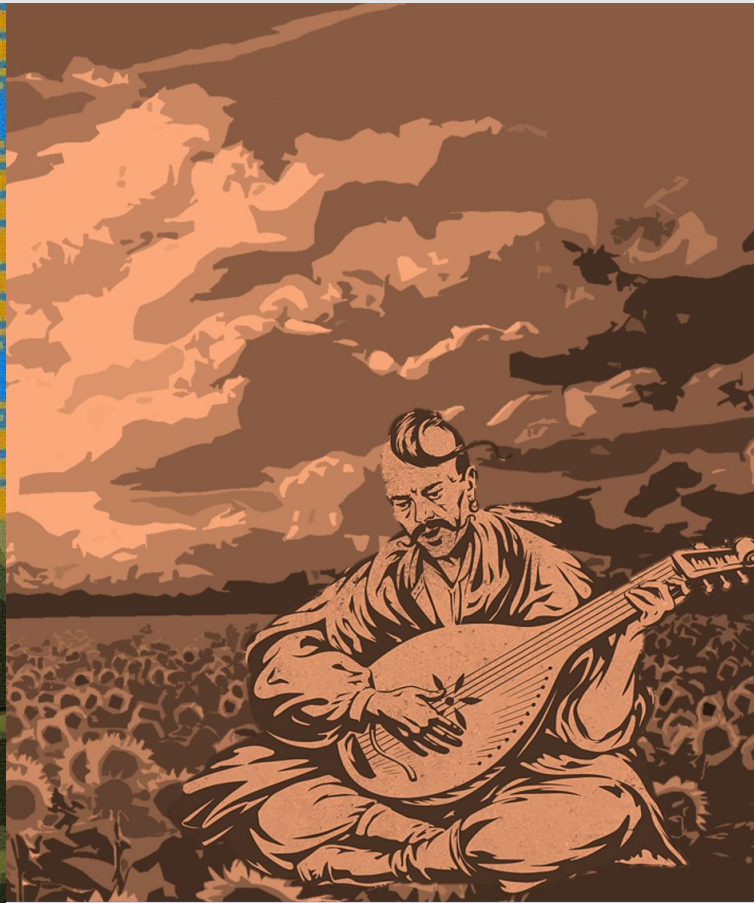
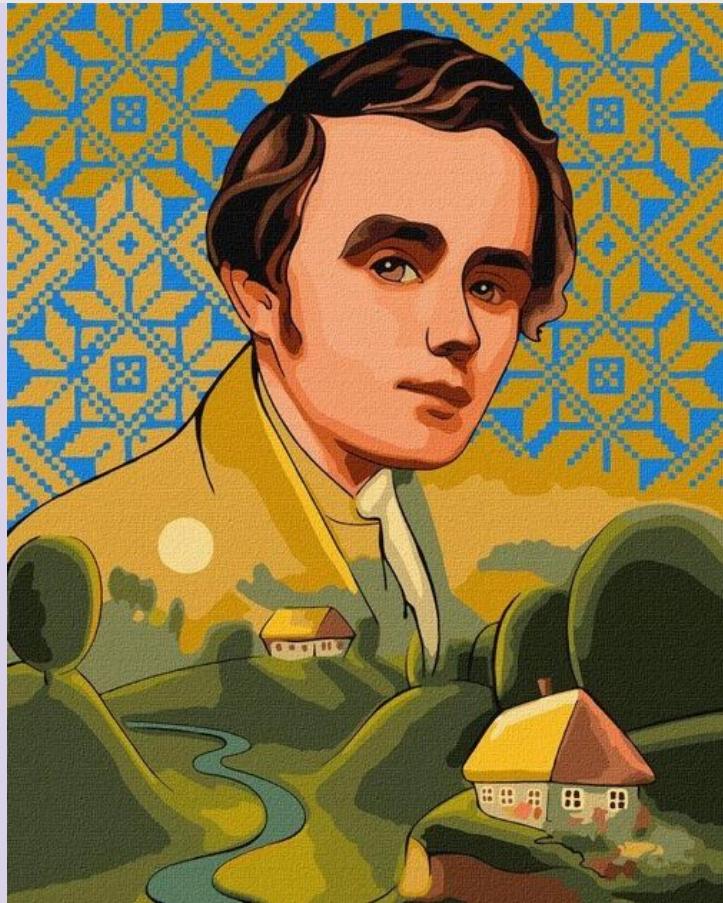

Познайомимось з найвідомішими віршами Тараса Шевченка

Підготувала:
Михальчук Кіра 11-А

Вірші Тараса Григоровича Шевченка – це невичерпне джерело мудрості.
Написані понад століття тому – поезії Шевченка актуальні й досі.

ВІРШІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПРО УКРАЇНУ

Тарас Шевченко прожив 47 років: з них пробув 24 роки в кріпацтві, 10 – на засланні, а решту – під наглядом жандармів.

Але де б він не перебував – він завжди залишався сином своєї землі, пам'ятав її і сумував за нею, як за матір'ю.

Саме такою, далекою та недоступною, постає образ України у вірші "Думи мої думи...".

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..
Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як свою дитину?..
За карії оченята,

За чорнії брови
Серце рвалося, сміялось,
Виливало мову,
Виливало, як уміло,
За темнії ночі,
За вишневий сад зелений,
За ласки дівочі...
За степи та за могили,
Що на Україні...

ПОЕЗІЇ ШЕВЧЕНКА ПРО КОХАННЯ

Першим коханням молодого Шевченка була Оксана, його ровесниця. Родичі та знайомі були впевнені, що молоді одружаться, щойно досягнуть відповідного віку.

Але надії були марними – Тарас у валці свого пана Павла Енгельгардта мусив поїхати до Вільна. Розлука була несподівана й довга.

Усе своє життя Шевченко згадував ту дівчину, яку колись кохав, і присвятив їй вірш: “Ми вкупочці колись росли”

Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі любились.
А матері на нас дивились
Та говорили, що колись
Одружимо їх. Не вгадали.
Старі заранне повмирали,

А ми малими розійшлись
Та вже й не сходились ніколи.
Мене по волі і неволі
Носило всюди. Принесло
На старість ледве і додому...

ВІРШІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПРО МАМУ ТА СІМ'Ю

Шевченко через всю свою творчість проніс повагу до жінки, і особливо – до жінки-матері, яка всю себе віддає своїй дитині.

Він уславлює материнську любов знедолених жінок, покриток, від яких відвернулися люди.

Вперше ця тема зазвучала у поемі "Катерина".

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі – чужі люде,
Роблять лихо з вами...
Не слухала Катерина
Ні батька, ні неньки,
Полюбила москалика,
Як знало серденько.

Полюбила молодого,
В садочок ходила,
Поки себе, свою долю
Там занастила...
Сидить батько кінець стола,
На руки схилився;
Не дивиться на світ божий:
Тяжко зажурився.

ВІРШІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПРО ПРИРОДУ

З натхненням та любов'ю ТГШ оспівує красу рідного краю. У поезіях "Садок вишневий коло хати" та "За сонцем хмаронька пливе" перед нами постають картини мирного життя: мальовничі українські хати, зелені сади, веселі співи дівчат, селяни, що повертаються з поля.

Гармонія людини та природи була провідним мотивом у поезіях Тараса Шевченка.

Садок вишневий коло хати

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.
Сім'я вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечереять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.
Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сама заснула коло їх.
Затихло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

Зоре моя вечірняя

Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.
Розкажи, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.
Як широка сокорина
Віти розпустила...
А над самою водою
Верба похилилась;
Аж по воді розіслала
Зеленії віти,
А на вітах гойдаються
Нехрещені діти.

За сонцем хмаронька пливе

За сонцем хмаронька пливе,
Червоні поли розстилає
І сонце спатоньки зове
У синє море: покриває
Рожевою пеленою,
Мов мати дитину.
Очам любо. Годиночку,
Малую годину
Ніби серце одпочине,
З Богом заговорить...

А туман, неначе ворог,
Закриває море
І хмароньку рожевую,
І тьму за собою
Розстилає туман сивий,
І тьмою німою
Оповие тобі душу,
Й не знаєш, де дітись,
І ждеш його, того світу,
Мов матері діти.

АВТОБІОГРАФІЧНІ ВІРШІ

Багато поезій присвятив Шевченко долі дітей – сиріт, адже й сам залишився дуже рано сиротою і тому знав, як це важко – жити без батьків.

Мені тринадцятий минало

Мені тринадцятий минало.
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було?
Мені так любо, любо стало,
Неначе в Бога.....
Уже прокликали до паю,
А я собі у бур'яні
Молюся Богу... І не знаю,
Чого маленькому мені
Тойді так приязно молилось,
Чого так весело було.
Господнє небо, і село,
Ягня, здається, веселилось!
І сонце гріло, не пекло!
Та недовго сонце гріло,
Недовго молилось...
Запекло, почервоніло
І рай запалило.

Сюжети віршів "Мені тринадцятий минало" та "Якби ви знали, паничі..." списані з його власного життя

Якби ви знали, паничі...

Якби ви знали, паничі,
Де люде плачуть живучи,
То ви б елегій не творили
Та марне Бога б не хвалили,
На наші сльози сміючись.
За що, не знаю, називають
Хатину в гаї тихим раєм.
Я в хаті мучився колись,
Мої там сльози пролились,
Найперші сльози; я не знаю,
Чи єсть у Бога люте зло!
Що б у тій хаті не жило?
А хату раєм називають!
Не називаю її раєм,
Тії хатиночки у гаї
Над чистим ставом край села.

Посилання на прочитання всіх віршів:

- ["Катерина"](#)
- ["Думи мої, думи мої"](#)
- ["Ми вкупочці колись росли..."](#)
- ["Садок вишневий коло хати"](#)
- ["Зоре моя вечірняя"](#)
- ["Якби ви знали, паничі..."](#)
- [ЗБІРНИК ВІРШІВ ШЕВЧЕНКА](#)
- [Повна збірка віршів Кобзаря](#)

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ !!

